

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Nicolai Cavssini Trecensis E Societate Iesv, De Eloqventia
Sacra Et Hvmana**

Caussin, Nicolas

Coloniae Agrippinae, 1626

Homo. Descriptio I.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-68724](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-68724)

CHARACTERES EPIDICTICI.

LIBER VNDECIMVS.

VARIAS HYPOTYPOSES COMPLECTENS,
Ex antiquis authoribus Græcis, & Latinis.

DESCRIPTIONES HOMINIS.

H O M O.

Descriptio 1.

ad Marcium.
Ex Seneca.

VID est homo? quodlibet
quassum vas, & quodlibet fra-
gile. Iactatu non tempestate
magna, vt dissiparis opus est,
vbicumque arietaueris solue-
ris. Quid est homo? imbecil-
lum corpus, & fragile, nudum, suapte natu-
ra inerme, alienæ opis indigens, ad omnem
fortuna contumeliam proiectum, cum bene
lacertos exereuit cuiuslibet feræ pabulum,
cuiuslibet victima: ex infirmis, fluidisque
contextum, & lineamentis exterioribus niti-
dum, frigoris, æstus, laboris impatiens, ipso
rursus sicu, & otioiturum in tabem. Ali-
menta metuens sua, quorum modo copia,
modo inopia rumpitur, anxia sollicitaque
tutela, precarij spiritus, & male coherentis.
Soli semper nutrimentum vitiosum, & inu-
tile. Miramur in hoc mortem vnus, qua
singulis opus est? nunquid enim, vt concidat,
res est magni molimenti? Odor illi, sapor-
que, & lassitudo, & vigilia, & humor, & ci-
bus, & sine quibus viuere non potest, morti-

fera sunt, quocumque se mouet, statim infir-
mitatis suæ conscium, non omne cælum fe-
rens, aquarum nouitatibus, statusque non fa-
miliaris auræ, & tenuissimis caussis, atque
offensionibus morbidum, putre, cassum: à fle-
tu vitam auspicatum. Cum interim quantos
tumultus hoc tam contemptum animal mo-
uet? in quantas cogitationes oblitum suæ
conditionis venit? immortalia, æterna vo-
lutar animo, & in nepotes, pronepotesque
disponit: cum interim longa conanti eum
mors opprimit, & hoc, quod senectus voca-
tur: pauci sunt circuitus annorum.

Nota.

Vide quæ habet Plinius in præm. l. 7. pla-
ne eximia, & Plato in Axiocho, vbi ait hanc
inferiorem naturam, ad omnem vim mali ex-
cipiendam, esse coagmentatam, ἡς τὰ ἤθη ὀντα
ἀμυχιάνα, καὶ πῆγνα, καὶ εἰς πλείους ὀδύνας
ἐνακεραμμένα, τὰ δ' ἄλγενα ἀγραφῆν, καὶ βῆ
πολυχρόνια, καὶ τῶν ἡδοντῶν ἀμύσια, &c. Id

Cornel. in
Genes. p. 11.
varias des-
criptiones ho-
minis ha-

Id est, cuius voluptates vlcerosæ, & volatiles, multisque permixtæ doloribus: dolores vero mæri, diuturni, & voluptatum expectes.

melius, inter quos, & nostro saculo Laurentius in eolibro, quem de hac humani corporis structura scripsit, non modo est accuratus in rebus, sed in stylo etiam plurimum habet dignitatis. Ex eo igitur descriptiones aliquot nobiliorum partium afferemus.

CORPVS HVMANVM in genere.

Descriptio II.

DEus igitur solidamenta corporis, quæ ossa dicuntur, nodata, & adiuncta inuicem nervis alligavit, atque constrinxit: quibus mens si excurrere, aut resistere velit, tanquam retinaculis vteretur, & quidem nullo labore, nulloque conatu, sed vel minimo nutu, totius corporis molem temperaret, ac flecteret, hæc aut visceribus operuit, ut quæque locum decebat, utque ossa solida tegerentur. Item visceribus ipsis venas admiscuit, quasi riuos per corpus omne diuisos, per quas discurrens humor, & sanguis vniuersa membra, succis vitalibus irrigaret: & ea viscera formata in eum modum, quid vnicuique generi aptum fuerit, superiectâ pelle contextit: quam, vel sola pulchritudine decorauit, vel fetis adoperuit, vel squamis muniuit, vel plumis insignibus adornauit. Illud verò commentum Dei mirabile, quod vna dispositio, & vnus habitus innumerabiles animantium præferat varietates.

Nam in omnibus ferè, quæ spirant, eadem series, & ordo membrorum est. Primum enim caput, & huic annexa ceruix. Item collo pectus adiunctum, & ex eo prominentes armi, adhaerens pectori venter. Item huic subnexa genitalia. Vltimo loco femora, pedesque. Nec solum membra suum tenorem, ac situm in omnibus seruant, sed etiam partes membrorum. Nam in vno capite ipso certam sedem possident aures, certam oculi, nares item, os quoque, & in ore dentes, & lingua.

Nota.

Hæc Lactantius libro de opificio Dei cap. 7. Suavis est, & ingeniosus in eodem argumento Ambrosius, Hexameri libro sexto, capite nono, D. Gregor. Nazianzen. orat. 34. & alij innumerari, qui eandem materiam attigerunt. Sed inuicem in istis, etiam Medicos audire, qui hæc sanè accuratius describunt, quantum norunt

CAPVT.

Descriptio III.

Hominem ob naturæ maiestatem miraculum miraculorum, animal adorandum, & venerandum à sapientissimis Aegyptiorum Sacerdotibus appellatum fuisse constat. Maiestatis porro imaginem licet vbiq; habeat expressam; lucent tamen in capite plures diuinitatis illius, & principatus animæ radij. Quod sine capite est homo, acutem hercule, iacet sine honore; sine nomine, quasi truncus iners, & ignobilis: sola Principum capita, auro, ære, marmore sculpta in prætorio sunt, per caput iurabant veteres, capitis nutu pacta confirmabant, caput vbiq; plenissimum maiestatis: at illud ipsum solius cerebri gratia constructum est, cuius domicilium, & propugnaculum à Principe Medicorum appellatur.

Ex Laurentio. Item.

CEREBRVM.

Est hoc viscerum excelsum, proximumque celo, hanc habent sensus arcem, munitissimam, hic culmen, hic vigor, hic mentis est regimen, est cerebrum non modo sensuum sedes, & motuum προαιρητικῶν artifex, membrorum vastissimas moles, & musculorum prætumida corpora neruorum fibris, quasi funiculis, non sine admiratione trahens, sed & sapientiæ est domicilium, memoriæ, iudicij, cogitationum, quibus opifici Deo humanum genus redditur simillimum.

Plato diuinissimum hoc appellat membrum, nec solum præcipuum, sed etiam totum in corpore. Homerus οὐρανὸν nominat, quod ad instar primi orbis eius vi, ac illustratione inferiora moueantur, ac sentiant: hic sacram Palladis arcem Poetæ locant, dum eam Iouis cerebro natam fingunt, propterea à cerebri esu, tanquam à re sacra abstinere veteres, & stentantibus bene precabantur.

SSI

Quod